Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 22. Warszawa, dnia 10 sierpnia 1936 r. **Rok XIX.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Warszawa, ul. Senatorska 29 sklep Nr. 22, tel. 696-87; Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowem.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

I. ROZPORZĄDZENIA I ZARZĄDZENIA MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 60—64.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 57 — 59.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 173—179.

C. BIBLJOGRAFJA.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

A.

I. Rozporządzenia i Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

152.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 31 lipca 1936 r.

w sprawie służby bezpieczeństwa na obszarze Annopola.

Na podstawie art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 27 z 1931 r.) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Nadzór i sprawowanie funkcyj w zakresie bezpieczeństwa, spokoju i porządku publicznego na całym obszarze Annopola przekazuję do odwołania władzom i organom bezpieczeństwa na m. st. Warszawę.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 10 sierpnia 1936 r.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

153.

OKÓLNIK Nr. 60

z dnia 30 lipca 1936 r.

o przyjmowaniu interesantów.
(Nr. GL. 11-3-2).

Do
P. P. Dyrektorów (Gabinetu, Departamentów, Biur), Naczelników Wydziałów, Urzędników Zarządu Centralnego, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Sądów Administracyjnych, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych oraz Prezydentów Miast.

Pan Prezes Rady Ministrów okólnikiem Nr. 45 z dnia 22 lipca 1936 r. (Nr. 55-50/1) w sprawie przyjmowania interesantów zarządził co następuje:

„Godziny przyjęć interesantów w urzędach i instytucjach są różne, co utrudnia obywatelowi orjentowanie się kiedy i gdzie ma możność załatwienia swoich spraw. Dla uzyskania informacyj traci on zupełnie niepotrzebnie czas i energję.

Uważam to w funkcjonowaniu administracji państwowej za anomalję, która w najkrótszym czasie musi być usunięta.

W tym celu proszę Pana Ministra o wydanie odpowiedniego zarządzenia, by:

— z reguły przyjmowanie i załatwianie interesantów odbywało się we wszystkie dni urzędowe w godzinach od 10 — 12 we wszystkich podległych Panu Ministrowi urzędach i instytucjach na całym obszarze Państwa, podobnie jak to ma miejsce w starostwach (Min. Spraw Wewn. okólnik Nr. 119 z dnia 18.X.1926);

— forma załatwiania była konkretna i kompetentna, a więc załatwiający musi być do tego uprawniony, czy z racji zajmowanego stanowiska, czy z tytułu delegacji;

— czasokres przyjmowania i załatwiania interesantów nie był traktowany sztywno; przedłużenie poza godziny obowiązkowe zależy od ilości zgłaszających się, jak również i czasu koniecznego do ich załatwienia. Dane praktyczne powinny decydować o ilości potrzebnych urzędników do przyjmowania i załatwiania interesantów w danym urzędzie;

— poza normalnym czasokresem przyjęć uwzględniano załatwianie interesantów zamiejscowych;

— urzędnikom, obowiązanym do przyjmowania interesantów, nie wolno było w godzinach na to przeznaczonych wyznaczać innych zajęć, pod pozorem których uchylaliby się od tych przyjęć;

— we wszystkich urzędach i instytucjach, pod tablicą, zawierającą nazwę urzędu czy instytucji, była umieszczona druga z napisem: „Przyjmowanie interesantów od godziny 10 do 12".

Podając powyższe do wiadomości i stosowania zarazem proszę P. P. Szefów o wydanie odpowiednich zarządzeń, o ile obowiązujące w tym względzie dotychczasowe postanowienia odbiegają od wskazań P. Premjera.

Okólnik niniejszy zmienia postanowienie ust. 1 § 20 Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o przyjmowaniu interesantów od godz. 11 do 13 na godz. przyjęć od 10 do 12, natomiast nie narusza postanowień cyt. okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 119 z dn. 18.X.1926 r. w sprawie przyjmowania ludności w urzędach (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 1281 poz. 4).

Za MINISTRA
(—) H. Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

Ponadto otrzymują.
P. P. Komendant Głównej Pol. Państw.,
D-ca Korpusu Ochrony Pogranicza,
Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego,
Dyrekcja Państwowych Zakładów Przemysłowo-Zbożowych w Warszawie,
Dyrekcja Państwowych Zakładów Wodociągowych na Górnym Śląsku w Katowicach.

154.

OKÓLNIK Nr. 61

z dnia 31 lipca 1936 r.

o podatku hotelowym
(Nr. SF. 32-3-16).

Do
P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego)

i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

W okólniku Nr. 1 z dnia 7 stycznia 1935 r. Nr. SF. 1-10-2 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 2 str. 15/19 pkt. 4) udzieliłem w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu wskazówek co do zatwierdzania statutów o podatku hotelowym, a w szczególności zarządziłem, ażeby stawka tego podatku nie przekraczała 10% sumy należności za wynajem lokalu, natomiast jeśli chodzi o uzdrowiska o charakterze użyteczności publicznej ustaliłem, że dla tych miejscowości nie należy wogóle zatwierdzać uchwał o podatku hotelowym, tam zaś gdzie podatek został wprowadzony, należy spowodować zaniechanie jego poboru, gdyż w uzdrowiskach są już pobierane t. zw. taksy zdrojowe lub klimatyczne, dalsze więc obciążanie kuracjuszów podatkiem hotelowym przyczyniać się może do spadku frekwencji i przeciwdziałać rozwojowi uzdrowisk.

Jak wynika z przedstawionych przez Centralną Organizację Przemysłu Hotelowego informacyj, stawka podatku hotelowego w wielu miejscowościach przekracza ustaloną przeze mnie wysokość 10%, a nadto sposób wymiaru i poboru tego podatku, a zwłaszcza różna jego wysokość w poszczególnych miejscowościach wywołuje b. wiele sprzeciwów, zarówno ze strony właścicieli przedsiębiorstw hotelowych, jak również ze strony gości hotelowych.

W związku z powyższem w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu zarządzam co następuje:

1) w okresie do dnia 1 kwietnia 1937 r. należy poddać rewizji wszystkie statuty miejskie o poborze podatku hotelowego i w tych miejscowościach, gdzie stawka tego podatku przekracza ustaloną przeze mnie normę, należy wysokość podatku obniżyć do 10%;

2) ponieważ wskutek zmniejszenia frekwencji przedsiębiorcy hotelowi zmuszeni są częstokroć wynajmować pokoje poniżej ceny wyznaczonej w cenniku, a według większości statutów, podatek jest pobierany w stosunku do ceny cennikowej pokoju, — powstają zatargi pomiędzy gościem hotelowym, a przedsiębiorcą na tle niesłusznego rzekomo obliczenia podatku. W związku z tem należy zalecić zarządom miejskim ażeby w tych przedsiębiorstwach, które prowadzą prawidłowe księgi handlowe, umożliwiające należytą kontrolę rzeczywistych wpływów podatek był pobierany od faktycznej ceny najmu pokoju. Natomiast w przedsiębiorstwach, nie prowadzących takich ksiąg, lub w których zostały stwierdzone uchybienia bądź też nadużycia w księgowaniu podatku, podatek byłby pobierany wyłącznie w stosunku do cen cennikowych.

3) co się tyczy podstawy wymiaru podatku, to jako cenę wynajmu pokoju należy rozumieć należność za wynajem lokalu wraz z meblami, pościelą, oświetleniem i opałem. Opłatę za korzystanie z telefonu oraz łazienki można doliczać do podstawy wymiaru podatku, tylko wówczas, gdy urządzenia te są przynależnością wynajętego lokalu, a opłata za korzystanie z tych urządzeń jest wkalkulowana w cenę wynajmu lokalu. Nie należy natomiast doliczać do podstawy wymiaru podatku opłaty za kąpiel w łazience ogólnej, opłaty za korzystanie z telefonu głównego, oraz opłaty za rozmowy telefoniczne międzymiastowe i to nawet w tym wypadku, gdy rozmowy te były prowadzone z aparatu zainstalowanego w najmowanym lokalu. Również nie należy doliczać do podstawy wymiaru podatku opłat za usługę ponieważ opłaty te pobiera się obecnie w stosunku procentowym do ceny najmu zamiast stosowanych dawniej powszechnie datków dobrowolnych i wpływ z tych opłat z reguły nie stanowi dochodów przedsiębiorcy hotelowego, a dzielony jest w całości pomiędzy służbę hotelową.

Wreszcie jeśli chodzi o uzdrowiska o charakterze użyteczności publicznej, to, podtrzymując w tym względzie powołane na wstępie zarządzenie z dnia 7 stycznia 1935 r., zarządzam ponadto w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu, aby w tych wyjątkowych wypadkach, gdy zachodzi konieczność budżetowa utrzymania dochodu podatku hotelowego, stawka tego podatku na terenie uzdrowisk o charakterze użyteczności publicznej, jak również w miejscowościach, na których obszarze dozwolony został czasowy pobór taks kuracyjnych w trybie art. 40 a ustawy o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 331 z r. 1928) — nie przekraczała 6%. Poza tem przy wymiarze i poborze podatku hotelowego na terenie uzdrowisk należy się kierować wskazówkami, zawartemi w pkt. 2 i 3 niniejszego zarządzenia.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

155.

OKÓLNIK Nr. 62

z dnia 6 sierpnia 1936 r.
o zasadach nowej pisowni.
(Nr. GL. 80-193).

Do

P. P. Dyrektorów (Gabinetu, Departamentów, Biur), Naczelników Wydziałów, Urzędników w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Starostów (Przewodniczących Wydziałów Powiatowych), Prezydentów Miast.

Komitet Ortograficzny Polskiej Akademji Umiejętności uchwalił zasady nowej pisowni, ustalone w wydawnictwie Uchwały Komitetu Ortograficznego Polskiej Akademji Umiejętności, Kraków 1936.

Na podstawie okólnika Nr. 44 Pana Prezesa Rady Ministrów z dn. 7.VII.1936 r. (L. 99-3/3) w celu ujednostajnienia pisowni zarządzam, aby nowe zasady pisowni były stosowane od dnia *1 września 1936 r.* we wszystkich pismach urzędowych.

W związku z niniejszym okólnikiem tracą moc obowiązującą: okólnik Nr. 389 (Nr. OP. 5905) z dn. 24.VI.1919 r. i pismo okólne Nr. Pr. 1393 z dn. 3.III.1925 r. oraz uwaga 1) do § 59 Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Za MINISTRA
(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

156.

OKÓLNIK Nr. 63

z dnia 7 sierpnia 1936 r.

o polowaniach funkcjonarjuszów państwowych w lasach prywatnych.

(Nr. Pers 501-14).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Poniżej umieszczony okólnik Pana Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1936 r. Nr. 48-58/1 w sprawie polowania funkcjonarjuszów państwowych w lasach prywatnych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości z prośbą o wydanie dalszych stosownych zarządzeń.

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

Otrzymują:
P. P: Dyrektorzy w Min. Spraw Wewnętrznych,
P. Komendant Główny Policji Państwowej,
P. Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza,
P. Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego.

PREZYDJUM RADY MINISTRÓW
Nr. 48-58/1.

Okólnik Nr. 52.

Do

Wszystkich P. P. Ministrów w Warszawie.

Zdarza się, że urzędnicy, w szczególności zajmujący wyższe stanowiska w administracji państwowej, przyjmują zaproszenia na polowania, urządzane przez właścicieli większych obwodów łowieckich, nie licząc się z tem, że w ten sposób zaciągają wobec zapraszających pewne zobowiązania towarzyskie, które mogą okazać się krępujące przy wykonywaniu obowiązków służbowych. Niejednokrotnie później, urządzających polowania, widuje się w gabinetach urzędników polujących, co w zestawieniu może budzić wątpliwości, a jest niedobrze, gdy przełożony ma dużo do myślenia o celowości zachowania się podwładnych. Prosta przyzwoitość w stosunkach towarzyskich wymaga, że tylko ten powinien jeździć na przyjęcia i polowania, kto może odwzajemnić się w równej mierze. Jeżeli natomiast możliwość ta nie istnieje, zaproszeń przyjmować nie wolno.

P. P. Ministrów proszę o zarządzenie zwrócenia w tym zakresie uwagi kierowników władz podległych z zaznaczeniem, że powyższe nie dotyczy polowań urządzanych przez administrację lasów państwowych.

(—) Sławoj Składkowski
PREZES RADY MINISTRÓW

157.

OKÓLNIK Nr. 64

z dnia 7 sierpnia 1936 r.

w sprawie podniesienia estetycznego wyglądu gmachów państwowych i samorządowych.

(Nr. BB. 1-40).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

Okólnikiem z dn. 29.VII.1936 r. Nr. 149-1/2 Pan Prezes Rady Ministrów, stwierdzając konieczność podniesienia estetycznego wyglądu wszystkich gmachów państwowych i samorządowych, polecił wszystkie te gmachy, z wyjątkiem budowli o wybitnie wartościowej architekturze, obsadzić pnączami.

Ponieważ ocena wartości architektonicznej gmachu, sposób rozmieszczenia pnączy, a niejednokrotnie również sposób ich umocowania wymaga w każdym wypadku ujęcia fachowego, przeto pieczę nad należytem przeprowadzeniem omawianej akcji w odniesieniu do wszystkich gmachów państwowych, pozostających w zwierzchnim zarządzie administracji ogólnej, względnie samorządowych, winny objąć miejscowe organa techniczno-budowlane.

Najlepiej zasadzać dzikie wino samopnące, mianowicie odmianę „Ampelopsis Veistch" (wymagającą jednak naświetlenia południowego) lub odmianę „Ampelopsis Engelmani", nadającą się również na fasady mniej oświetlone — wschodnie i zachodnie. Poza tem byłby do zalecenia bluszcz, jako udający się nawet na fasadach północnych, posiadający jednak wzrost jedynie do 5—6 metrów.

Przy rozmieszczaniu sadzonek należy powodować się istniejącym podziałem architektonicznym fasady budynku, zaś w wypadku obsadzania całej powierzchni ścian (np. murów szczytowych) należy stosować odstępy max. 3—5 metrowe.

Celem realizacji zasady postawionej przez Pana Prezesa Rady Ministrów: „niema domu państwowego ani samorządowego bez pnączy", Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca wydanie niezwłocznych zarządzeń po myśli niniejszego okólnika.

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

158.

PISMO OKÓLNE

z dnia 29 lipca 1936 r.

w sprawie akcji rolnictwa na Fundusz Obrony Narodowej.

(Nr. GL. 80-194).

Do

P. P. Wojewodów i Starostów.

Związek Izb i Organizacyj Rolniczych Rzeczypospolitej Polskiej zwrócił się tu pismem z dn. 21.VII. rb., w którem donosi, że Prezydjum Związku Izb i Organizacyj Rolniczych R. P., zebrane na nadzwyczajnem posiedzeniu w dn. 21 lipca rb. w obecności Prezesów wszystkich Izb Rolniczych, powzięło jednomyślnie uchwały w sprawie złożenia przez rolnictwo całej Polski Daru na Fundusz Obrony Narodowej, oraz uchwaliło wydać odezwę do rolników w tej sprawie.

Tekst wymienionych uchwał oraz odezwy załącza się do wiadomości.

W wyniku powziętych uchwał, już w najbliższych dniach Prezesi Izb Rolniczych przystąpią do organizowania komitetów miejscowych zbiórki oraz zwrócą się do wszystkich PP. Wojewodów z prośbą o udzielenie przychylnego poparcia dla podjętej przez rolnictwo akcji.

W związku z powyższem oraz w nawiązaniu do uprawnień i obowiązków Panów w zakresie obrony Państwa, płynących z postanowień art. 10 pkt. 4 rozp. Prez. R. P. z dn. 19.I.1928 r. o organizacji i zakresie dział. władz admin. ogólnej oraz z postanowień §§ 31 — 36 rozp. Rady Min. z dn. 2.VII.1931 r. o stanowisku Wojewodów i Starostów, jako przedstawicieli Rządu— polecam Panom jak najprzychylniejsze ustosunkowanie się do wspomnianej akcji i użyczenie jej jaknajbardziej wydatnego ze swej strony poparcia i opieki w szczególności za pośrednictwem organów samorządu terytorjalnego.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

Zał. do pisma okólnego Nr. GL. 80-194.

Zebrane w dniu 21 lipca 1936 r. — w obecności wszystkich Prezesów Izb Rolniczych—Prezydjum Związku Izb i Organizacyj Rolniczych R. P. postanawia — zgodnie z samorzutnie ujawnioną inicjatywą ze strony wielu organizacyj rolniczych oraz poszczególnych rolników — w celu upowszechnienia i skoordynowania akcji złożenia daniny społecznej na rzecz Funduszu Obrony Narodowej:

1) wydać odezwę do całego rolnictwa z podpisami Członków Prezydjum i Prezesów wszystkich Izb Rolniczych, wzywającą do złożenia daru w naturze na Fundusz Obrony Narodowej w wysokości nie mniejszej niż 2 kg. żyta z 1 ha;
2) zwrócić się do Izb i Organizacyj Rolniczych z wnioskiem o rozwinięcie odpowiedniej skoordynowanej akcji na swoich terenach i wyznaczenie właściwych organów dla jej przeprowadzenia w sposób możliwie planowy i powszechny;
3) przedstawić powyższe uchwały Panu Generalnemu Inspektorowi Sił Zbrojnych, Panu Premjerowi i Panu Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

159.

PISMO OKÓLNE

z dnia 30 lipca 1936 r.

o przesunięciu terminu wcielenia do szeregów studentom wyższych zakładów naukowych.

(Nr. Wojsk. B. 6-5-1).

Do

Urzędów Wojewódzkich (wszystkich), Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę i Starostw.

Ministerstwo Spraw Wojskowych rozkazami z dnia 17 i 23 czerwca r. b. Nr. 1340-91/I. Og. poleciło wojskowym władzom poborowym przesunąć termin wcielenia do szeregów do dnia 1 lipca 1937 r. bez względu na rok urodzenia:

a) studentom medycyny, dentystyki i farmacji, o ile przedstawią zaświadczenie uczelni, że są w roku szkolnym 1935/36 zwyczajnymi słuchaczami V roku na wydziale medycyny i IV roku na wydziale farmacji i dentystyki.

b) absolwentom wydziału weterynarji, którzy są w toku zdawania egzaminów dyplomowych i

c) studentom politechnik w kraju (na obszarze w. m. Gdańska i zagranicą, o ile posiadają warunki do skróconej służby wojskowej, w myśl art. 51 ustawy o pow. ob. wojsk.) urodzonym w roku 1911 i studjującym na wydziałach wymienionych w § 235 p. 1 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o pow. ob. wojsk., jeżeli udowodnią zaświadczeniem uczelni, że w roku szkolnym 1935/36 byli na IV roku studjów (VIII semestrze) lub składają egzaminy dyplomowe.

Komunikując o powyższem do wiadomości, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi, aby w wypadku zwracania się wymienionej tu kategorji studentów z podaniami o odroczenie służby wojskowej, podania te, wobec braku podstawy prawnej do uwzględnienia w ramach przepisów art. 63—64 ustawy, skierowywano do właściwych wojskowych władz poborowych z powołaniem się na przytoczone na wstępie rozkazy M. S. Wojsk.

Za DYREKTORA BIURA WOJSKOWEGO
(—) Lubodziecki
KIEROWNIK REFERATU

Otrzymują do wiadomości:
Ministerstwo Wyzn. Rel. i Ośw. Publ.
Min. Spr. Zagranicznych.
Min. Spr. Wojskowych, Dep. Uzupełnień.

160.

PISMO OKÓLNE

z dnia 31 lipca 1936 r.

o udziale miast i gmin wiejskich w kosztach utrzymania okręgowych targowiskowych komisyj nadzorczych.

(SF. 75-27-1).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego), Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

W instrukcji z dnia 4 kwietnia 1935 r. w sprawie obniżenia opłat targowych i rzeźnianych (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 15 poz. 80) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleciło związkom samorządowym preliminowanie w budżetach targowisk kwoty stanowiącej 5% przewidywanych wpływów z opłat targowych, jako rezerwy na ewentualne utrzymanie organów współdziałających w nadzorze nad obrotem targowym. Tego rodzaju organa pod nazwą „targowiskowych komisyj nadzorczych głównej i okręgowych" powołane zostały do działania rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia

26 lutego 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 160), przyczem w § 12 ust. 2 tegoż rozporządzenia określone zostało, iż budżet okręgowej komisji targowiskowej nie może przekraczać 3% ogólnej sumy wpływów brutto z opłat targowych.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustala i poleca, co następuje:

1) udział miast i gmin wiejskich, utrzymujących targowiska powinien wynosić 3% ogólnej sumy wpływów brutto z opłat targowych, preliminowanych w budżetach targowisk zwierzęcych na r. 1936/7;

2) powyższe udziały powinny być przekazane przez zarządy miejskie i gmin wiejskich, utrzymujących targowiska zwierzęce, najpóźniej do dnia 30 września r. b. do urzędów wojewódzkich, w celu dalszego ich przekazania głównej i okręgowej komisji nadzorczej, przyczem wydatek ten powinien znaleźć pokrycie z kredytu, jaki należało zarezerwować w budżecie targowiska, zgodnie z poleceniem, zawartem w instrukcji wymienionej na wstępie niniejszego pisma; w wypadku gdyby kredyt ten nie został przewidziany w budżecie targowiska na rok bieżący, należy wstawić odpowiedni kredyt dodatkowy, pokrywając go w drodze uzyskania oszczędności w budżecie targowiska (virement), względnie przez podwyższenie sumy wpływów z opłat targowych, o ile wpływy te wykazują wzrost w porównaniu z pierwotnemi przewidywaniami; w każdym razie uregulowanie udziału w kosztach utrzymania nadzorczych komisyj targowych, wobec stosunkowo nieznacznej wysokości tego wydatku, nie powinno nastręczać trudności związkom samorządowym.

Ministerstwo prosi PP. Wojewodów o podanie powyższych wskazówek nadzorowanym związkom samorządowym i o dopilnowanie wykonania przez związki wydanych zarządzeń.

Pismo niniejsze pozostaje w związku z okólnikiem Nr. 1 z dnia 2 stycznia r. b. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 1, poz. 1).

(—) Zbikowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

161.

PISMO OKÓLNE

z dnia 6 sierpnia 1936 r.

o ryczałtach dla nadzorców drogowych.

(Nr. SS. 40-34-2).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

Zarządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 7.VIII.1935 r. L. P. 6/37/33/35 w porozumieniu z Ministrem Skarbu o ryczałtach objazdowych dla nadzorców dróg i mostów, pozostających na etacie państwowym (Dz. Urz. Min. Komunikacji Nr. 29, poz. 152) zostały ustalone nadzorcom dróg i mostów ryczałty objazdowe zamiast diet i kosztów przejazdu z tytułu obchodów i objazdów służbowych odcinków dróg wyznaczonych im do nadzoru.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa za pożądane ujednostajnienie norm i zasad obliczania ryczałtów również dla pracowników drogowych na drogach samorządowych i przeto prosi Pana Wojewodę o zalecenie związkom samorządowym stosowanie względem swych pracowników drogowych norm, wskazanych w wyżej wspomnianem zarządzeniu Ministra Komunikacji.

Do nadzorców dróg i mostów na drogach państwowych, opłacanych z funduszów państwowych, lecz pozostających w służbie samorządowej, należy stosować normy obliczania ryczałtów, jak dla nadzorców na etacie państwowym.

(—) Zbikowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

162.

PISMO OKÓLNE

z dnia 8 sierpnia 1936 r.

w sprawie blankietów doraźnych nakazów karnych — poddanie rewizji wysokości nakładanych grzywien.

(Nr. GB. 46-84).

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę i Starostw.

Niektóre Urzędy Wojewódzkie zawiadomiły Ministerstwo, że w związku z ustępem trzecim okólnika Nr. 38 z 1936 r. w sprawie polityki karno-administracyjnej (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 15, poz. 96 z 1936 r.) przystępują do rewizji wzorów doraźnych nakazów karnych, nosząc się z zamiarem opracowania i wydrukowania nowych wzorów.

W związku z powyższem Ministerstwo zawiadamia, że ma zamiar znowelizować przepisy o postępowaniu karno-administracyjnem oraz wprowadzić zmiany art. 8 prawa o wykroczeniach. Do czasu tej nowelizacji Ministerstwo nie uważa za wskazane wydawanie nowego nakładu doraźnych nakazów karnych, z tem jednak zastrzeżeniem, aby w dotychczasowych blankietach nakazów karnych wprowadzić ryczałtem obniżkę wymiaru grzywien przez skorygowanie wydrukowanej kwoty.

z 5 zł. na 3 zł.
z 3 zł. na 2 zł.
z 2 zł. na 1 zł.

Przeprowadzenie tej zmiany należy do kompetencji starostw. Urzędy wojewódzkie skorygują kwoty na blankietach doraźnych nakazów karnych, przechowywanych w składnicy druków Urzędu Wojewódzkiego.

Odnośne zmiany mają być dokonane przez starostwa protokólarnie w taki sposób, aby protokół był podstawą do wprowadzenia odpowiednich zmian w ewidencji szczegółowej doraźnych nakazów karnych.

Jednocześnie nadmienia się, że omawianą zmianę kwot w nadruku doraźnych nakazów karnych należy uskutecznić przy pomocy stempla, w którym kwota powinna być podana cyframi i słowami.

Za DYREKTORA GABINETU MINISTRA
(—) Robaczewski
NACZELNIK WYDZIAŁU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 27 lipca Nr. 57 Rok 1936

Poz. 411. Ustawa z dnia 14 lipca 1936 r. w sprawie ratyfikacji podpisango w Warszawie dnia 13 marca 1936 r. protokółu dodatkowego do układu dodatkowego z dnia 3 lutego 1934 r. do konwencji handlowej polsko-szwajcarskiej z dnia 26 czerwca 1922 r.

Poz. 412. Ustawa z dnia 14 lipca 1936 r. w sprawie ratyfikacji podpisanego w Brukseli dnia 2 marca 1936 r. układu dodatkowego do trakatu handlowego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Unią Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską z dnia 30 grudnia 1922 r.

Poz. 413. Ustawa z dnia 14 lipca 1936 r. w sprawie ratyfikacji protokółu taryfowego polsko-norweskiego, podpisanego w Warszawie dnia 14 marca 1936 r.

Poz. 414. Ustawa z dnia 14 lipca 1936 r. w sprawie ratyfikacji porozumienia celnego między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 3 marca 1936 r.

Poz. 415. Ustawa z dnia 14 lipca 1936 r. w sprawie ratyfikacji protokółu taryfowego polsko-estońskiego, podpisanego w Warszawie dnia 23 marca 1936 r.

Poz. 416. Ustawa z dnia 14 lipca 1936 r. w sprawie ratyfikacji konwencji taryfowej pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Holandji, podpisanej w Hadze dnia 9 kwietnia 1936 r.

Poz. 417. Rozporządznie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. o komisjach dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko pracownikom państwowego przesiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

Poz. 418. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 7 lipca 1936 r. w sprawie regulaminu wyborczego dla wyboru organów gmin wyznaniowych żydowskich na obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

Na podstawie art. art. 50, 51 i 53 przepisów o organizacji gmin wyznaniowych żydowskich na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem województwa śląskiego, w brzmieniu załącznika do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 października 1927 r. o uporządkowaniu stanu prawnego w organizacji gmin wyznaniowych żydowskich na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem województwa śląskiego (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 52, poz. 500), zarządzam co następuje:

§ 1. W § 13 rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 24 października 1930 r. w sprawie regulaminu wyborczego dla wyboru organów gmin wyznaniowych żydowskich na obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 592) wyrazy: „w gminach mniejszych zarząd gminy, w gminach wielkich rada gminy" zastępuje się wyrazami: „zarząd gminy".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 419. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi *).

Na podstawie art. 22 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 249) zarządza się co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. (1) Przedsiębiorstwa bankowe, uprawnione przez Ministra Skarbu do zajmowania się handlem zagranicznemi środkami płatniczemi, otrzymują nazwę banków dewizowych lub agentów dewizowych, zależnie od zakresu udzielonych im uprawnień. Uprawnienia banku lub agenta dewizowego są udzielane indywidualnie w formie pisemnych dekretów.

(2) Uzyskanie uprawnień banku dewizowego pociąga za sobą dla przedsiębiorstwa bankowego obowiązek odprzedawania posiadanych zagranicznych środków płatniczych Bankowi Polskiemu na jego żądanie.

(3) Uprawnienia banku dewizowego, o ile dekret o udzieleniu rzeczonych uprawnień żadnych w tym względzie ograniczeń nie zawiera, obejmują: dokonywanie wszelkich tranzakcyj zagranicznemi środkami płatniczemi z Bankiem Polskim i z innemi bankami dewizowemi, nieograniczony skup w kraju zagranicznych środków płatniczych, jak również — przy zachowaniu właściwych przepisów niniejszego rozporządzenia — zakup zagranicznych środków płatniczych zagranicą, sprzedaż ich oraz wykonywanie zleceń, wchodzących w zakres obrotu pieniężnego z zagranicą.

(4) Agenci dewizowi są uprawnieni tylko do skupu w kraju pieniędzy zagranicznych z obowiązkiem odprzedaży ich Bankowi Polskiemu lub bankom dewizowym w terminie ustalonym przez Bank Polski.

§ 3. Osoby fizyczne i prawne, nie posiadające uprawnień banku lub agenta dewizowego, mogą kupować pieniądze zagraniczne oraz dewi-

*) W wyjątkach.

zy dla celów i w granicach przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, wyłącznie w bankach dewizowych. Sprzedawać posiadane dewizy mogą te osoby tylko bankom dewizowym, pieniądze zaś zagraniczne — bankom dewizowym lub agentom dewizowym.

§ 6. (1) Przekazywanie sum pieniężnych zagranicę jest dozwolone tylko za pośrednictwem banków dewizowych i poczty z zachowaniem przepisów, zawartych w paragrafie niniejszym.

(4) Narówni z przekazywaniem sum pieniężnych zagranicę traktuje się sprzedaż dewiz. Sprzedanych przez siebie dewiz banki dewizowe nie mogą wydawać do rąk nabywców, nie posiadających uprawnień banku dewizowego, z wyjątkiem wypadków sprzedaży dewiz na koszty podróży zagranicę na podstawie § 12.

§ 8. (2) Wywóz złota zagranicę oraz przywóz jego z zagranicy w postaci monet, sztab, odlewów i przedmiotów, nie posiadających znamion gotowego do użytku wyrobu oraz w stanie nieprzerobionym we wszelkiej postaci — wymaga zezwolenia.

§ 10. (1) Wysyłanie pocztą zagranicę krajowych i zagranicznych środków płatniczych, papierów procentowych i dywidendowych, kuponów od takich papierów oraz książeczek oszczędnościowych jest dozwolone tylko za zezwoleniem Komisji Dewizowej w listach (paczkach) wartościowych i poleconych, nadawanych na pocztę do wysłania w stanie otwartym.

§ 12. (1) Wywóz zagranicę krajowych i zagranicznych środków płatniczych jest dozwolony bez specjalnego zezwolenia do wysokości równowartości 200 zł na każdą osobę, legitymującą się osobnym paszportem zagranicznym, lub na jeden paszport zagraniczny. Jeżeli osoba, wyjeżdżająca zagranicę, posiada w paszporcie wizę, uprawniającą do wielokrotnego przejścia granicy, wówczas nie może ona wywieźć w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego więcej jak równowartość 200 zł. Zasady powyższe nie mają zastosowania w wypadkach, kiedy Komisja Dewizowa ustanowiła normy odrębne, określające zarówno rodzaje, jak i wysokość kwoty środków płatniczych, dozwolonych do wywozu bez specjalnego zezwolenia przy wyjeździe do określonych krajów.

(2) Osoby, przekraczające granicę na podstawie przepustek granicznych, kart cyrkulacyjnych i t. p., mają prawo przenieść każdorazowo zagranicę sumę, odpowiadającą równowartości 10 zł.

(3) Osoby uprawnione do przekroczenia granicy na podstawie legitymacyj członkowskich związków turystycznych mają prawo przenieść każdorazowo zagranicę sumę, odpowiadającą równowartości 50 zł, łącznie jednak w ciągu miesiąca kalendarzowego nie więcej jak równowartość 100 zł.

(4) Z uprawnień przewidzianych w ustępach poprzedzających mogą korzystać tylko osoby fizyczne, nie będące cudzoziemcami, jeżeli przekraczają granicę w miejscach do tego przeznaczonych i zgłaszają całkowitą wywożoną kwotę środków płatniczych organom celnym lub granicznej kontroli skarbowej, pełniącym służbę w miejscach do przekraczania granicy przeznaczonych.

(5) Do wywozu środków płatniczych na kwoty wyższe, niż dozwolone na podstawie ustępów (1), (2) i (3), jak również do wywozu papierów procentowych i dywidendowych, kuponów od takich papierów oraz książeczek oszczędnościowych jest wymagane zezwolenie Komisji Dewizowej. Osoba fizyczna, nie będąca cudzoziemcem, o ile posiada takie zezwolenie, może jednocześnie wywieźć oprócz środków płatniczych, walorów i książeczek oszczędnościowych wymienionych w zezwoleniu, również kwotę dozwoloną do wywozu w myśl ustępów (1), (2) i (3), jeżeli w zezwoleniu inaczej nie zastrzeżono.

(7) Osoby, przekraczające granicę, są obowiązane zgłosić organom celnym, a na granicy polsko-gdańskiej granicznej kontroli skarbowej: przy wyjeździe z kraju — całkowitą kwotę wywożonych środków płatniczych, jak również złota, papierów procentowych i dywidendowych, kuponów od takich papierów oraz książeczek oszczędnościowych, a przy wjeździe do kraju — złota, papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów od takich papierów przywożonych do Polski.

§ 13. Cudzoziemiec może wywieźć bez specjalnego zezwolenia środki płatnicze i książeczki oszczędnościowe zgłoszone przy wjeździe do Polski i uwidocznione na imiennem zaświadczeniu właściwego urzędu celnego lub placówek granicznej kontroli skarbowej, stwierdzającem poprzedni przywóz tych wartości do kraju. Zaświadczenie takie w terminie czteromiesięcznym od daty jego wystawienia uprawnia do wywozu tych samych wartości, na które opiewa, przez wszystkie urzędy celne, a na granicy polsko-gdańskiej przez wszystkie placówki granicznej kontroli skarbowej.

§ 22. Nadzór nad wykonaniem przepisów rozporządzenia niniejszego sprawują wyznaczone przez Ministra Skarbu władze, urzędy i instytucje. W stosunku do banków i agentów dewizowych nadzór sprawuje Bank Polski — niezależnie od powierzenia nadzoru innym władzom, bankom i instytucjom.

§ 24. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1936 r. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 250) oraz § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 maja 1936 r. o obowiązku zgłoszenia i zaofiarowania do skupu należności za sprzedane zagranicę towary (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 296).

Poz. 420. Oświadczenie rządowe z dnia 7 lipca 1936 r. w sprawie zgłoszenia przystąpienia Meksyku do konwencji międzynarodowej o zwalczaniu fałszowania pieniędzy, i protokółu, podpisanych w Genewie dnia 20 kwietnia 1929 r.

Poz. 421. Oświadczenie rządowe z dnia 7 lipca 1936 r. w sprawie złożenia przez Finlandję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji o uregulowaniu połowu wielorybów z dnia 24 września 1931 r.

Poz. 422. Oświadczenie rządowe z dnia 10 lipca 1936 r. w sprawie złożenia przez Finlandję dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji sanitarnej z dnia 21 czerwca 1926 r.

Poz. 423. Oświadczenie rządowe z dnia 10 lipca 1936 r. w sprawie złożenia przez Luksemburg dokumentu ratyfikacyjnego konwencji o ujednostajnieniu znaków drogowych z dnia 30 marca 1931 r.

Poz. 424. Oświadczenie rządowe z dnia 10 lipca 1936 r. w sprawie przystąpienia Islandji do międzynarodowej konwencji dotyczącej ruchu samochodowego z dnia 24 kwietnia 1926 r.

Poz. 425. Oświadczenie rządowe z dnia 10 lipca 1936 r. w sprawie rozciągnięcia na Nową Fundlandję międzynarodowej konwencji o linjach ładunkowych z dnia 5 lipca 1930 r.

z 31 lipca Nr. 58 Rok 1936

Poz. 426. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 lipca 1936 r. w sprawie zatwierdzenia porozumienia polsko-gdańskiego w przedmiocie uregulowania spraw, związanych z oddziaływaniem na Gdańsk polskiej gospodarki dewizowej, podpisanego w Zoppotach dnia 9 czerwca 1936 r.

Poz. 427. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 lipca 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych.

Poz. 428. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1936 r. o obniżeniu dodatku drogowego do państwowego podatku od olejów mineralnych.

Poz. 429. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1936 r. w sprawie norm należności za mieszkania w naturze, służbowe i reprezentacyjne, zajmowane przez funkcjonarjuszów Ministerstwa Spraw Zagranicznych poza granicami Państwa oraz na obszarze W. M. Gdańska.

Poz. 430. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1936 r. w sprawie wykonania dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. o ulgach podatkowych dla nabywców pojazdów mechanicznych.

Poz. 431. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 lipca 1936 r. o obniżeniu stawek podatku spożywczego od napojów winnych.

Poz. 432. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 lipca 1936 r. o obniżeniu stawki podatku od olejów mineralnych.

Poz. 433. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 10 lipca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych w sprawie wykonania art. 63 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym.

Na podstawie art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 60, poz. 455) zarządzam co następuje:

§ 1. Zakłady naukowe, świeckie i duchowne (zakłady teologiczne), których uczniowie bądź słuchacze są uprawnieni w myśl art. 63 ust. 1 pkt. 1), 2) i 3) ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 60, poz. 455) do żądania odroczenia terminu odbycia czynnej służby wojskowej (obowiązkowej), są oznaczone w załączniku *) do rozporządzenia niniejszego.

Zastrzeżone w niektórych średnich szkołach zawodowych odbycie praktyki po ukończeniu nauk teoretycznych w szkole, należy uważać jako dalszy ciąg nauki szkolnej, czyli część ostatniego kursu.

§ 2. Odroczenie terminu czynnej służby wojskowej (obowiązkowej) na podstawie art. 63 ust. 1 pkt. 1) z tytułu studjów w szkołach zagranicznych o poziomie średnim (szkoły ogólnokształcące, zawodowe, seminarja nauczycielskie, artystyczne i inne szkoły) może być udzielane w przypadkach następujących:

1) gdy w Państwie Polskiem niema takiego rodzaju szkoły,

2) gdy rodzice ubiegającego się o odroczenie czynnej służby wojskowej przebywają stale poza granicami Państwa Polskiego i wskutek tego musi on uczęszczać do szkoły zagranicznej,

3) gdy ubiegający się o odroczenie delegowany jest na naukę w szkołach średnich zagranicznych przez państwowe władze polskie (np. jako stypendysta),

4) gdy ubiegający się o odroczenie odbywa zastrzeżoną w niektórych średnich szkołach praktykę po ukończeniu nauk teoretycznych w szkole, którą to praktykę uważa się jako dalszy ciąg nauki szkolnej, czyli część ostatniego kursu szkoły.

W przypadkach wątpliwych lub nieobjętych punktami 1) — 4) rozstrzyga Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 3. Odroczenie czynnej służby wojskowej (obowiązkowej) z tytułu studjów w wyższych zakładach naukowych zagranicznych, służy słuchaczom rzeczywistym wyższych zakładów naukowych zagranicznych, wymienionych w załączniku

*) nie przedrukowano.

do rozporządzenia niniejszego, oraz tych, które w poszczególnych przypadkach będą uznane za wyższe przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, pod warunkiem, że słuchacze ci posiadają świadectwo dojrzałości, uprawniające do studjów w polskich szkołach akademickich w charakterze studenta w rozumieniu art. 43 ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 247).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 26 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 315), z dnia 23 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 434) i z dnia 2 maja 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 601).

Osoby, które uzyskały odroczenie służby wojskowej na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów, korzystają nadal z tego odroczenia.

---

z 5 sierpnia Nr. 59 Rok 1936

Poz. 434. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1936 r. o warunkach i sposobie koncesjonowania domów składowych.

Na podstawie art. 648 § 2 kodeksu handlowego (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 57, poz. 502) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Koncesji na otwarcie i prowadzenie domu składowego udziela Minister Przemysłu i Handlu według swobodnego uznania.

(2) Koncesji na otwarcie i prowadzenie domu składowego, który ma przyjmować na skład wytwory gospodarstw wiejskich i przemysłu rolnego, udziela Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 2. Koncesja może być udzielona na czas ograniczony lub nieograniczony.

§ 3. (1) Podanie o udzielenie koncesji należy wnieść do Ministerstwa Przemysłu i Handlu za pośrednictwem wojewódzkiej władzy administracyjnej, na której obszarze zamierzone jest prowadzenie domu składowego. Władza ta przesyła podanie ze swoim wnioskiem Ministrowi Przemysłu i Handlu.

(2) Jeżeli dom składowy ma być prowadzony na terenie portu gdyńskiego, podanie o koncesję należy złożyć za pośrednictwem Urzędu Morskiego w Gdyni.

§ 4. Ubiegający się o udzielenie koncesji powinni udowodnić, że posiadają kapitał potrzebny do prowadzenia domu składowego lub że mają możność uzyskania takiego kapitału.

§ 5. (1) Podanie o udzielenie koncesji musi zawierać:

1) imię i nazwisko ubiegającego się o koncesję, a jeżeli jest on kupcem, wpisanym do rejestru handlowego lub do rejestru spółdzielni, również firmę,

2) oznaczenie miejscowości i miejsca, gdzie ma być prowadzony dom składowy,

3) szkic i opis budynków, przeznaczonych na dom składowy, oraz opis urządzenia wewnętrznego domu składowego,

4) zaznaczenie, jakie rzeczy mają być na skład przyjmowane,

5) projekt regulaminu domu składowego,

6) oznaczenie banków domicylowych,

7) określenie warunków prawnych i technicznych, w jakich ma się odbywać korzystanie z dróg komunikacyjnych, o ile dom składowy ma być założony w pobliżu tych dróg.

(2) Do podania dołączyć należy wzór dowodu składowego, jakiego dom zamierza używać. Ponadto, w zależności od osoby składającej podanie, powinny być dołączone: a) wyciąg z rejestru handlowego, b) odpis umowy lub statutu spółdzielni, albo spółki handlowej, c) zaświadczenie co do karalności i dowód obywatelstwa kupców jednoosobowych, spólników w spółce jawnej i w komandytowej, zarządców w spółdzielni, w spółce akcyjnej i w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością. Minister Przemysłu i Handlu może przed udzieleniem koncesji zażądać w razie potrzeby innych dokumentów, dotyczących osoby fizycznej lub prawnej, ubiegającej się o koncesję.

§ 6. (1) Na zabezpieczenie wszelkich pretensyj do domu składowego z tytułu prowadzenia przedsiębiorstwa koncesjonarjusz składa odpowiednią kaucję. Wysokość kaucji ustala każdorazowo Minister Przemysłu i Handlu.

(2) Kaucja może być złożona:

1) w gotówce,

2) w papierach wartościowych, posiadających bezpieczeństwo pupilarne,

3) w piśmie poręczającem (gwarancyjnem), uznanem przez Ministerstwo Skarbu za dostatecznie zabezpieczające,

4) w postaci zabezpieczenia hipotecznego, uznanego przez Ministra Przemysłu i Handlu za dostateczne.

(3) Przed złożeniem kaucji nie może dom składowy rozpocząć swych czynności.

§ 7. Koncesja, wymieniona w § 1, powinna zawierać:

1) imię i nazwisko lub firmę koncesjonarjusza,

2) oznaczenie miejscowości i miejsca, gdzie dom składowy ma być prowadzony,

3) oznaczenie czasu trwania koncesji,

4) oznaczenie terminu, w którym dom składowy ma być najpóźniej uruchomiony,

5) wymienienie rzeczy, które mogą, lub które nie mogą być na skład przyjmowane,

6) oznaczenie banków domicylowych,

7) wysokość kaucji i jej rodzaj.

§ 8. (1) Koncesja może być odstąpiona innej osobie tylko za zezwoleniem Ministra Przemysłu i Handlu.

(2) Za odstąpienie koncesji uważa się również zmianę osób, wchodzących w skład spółki, która otrzymała koncesję. Przepisu tego nie stosuje się do zmiany akcjonarjuszów w spółce akcyjnej i do zmiany członków spółdzielni.

§ 9. (1) Jeżeli działalność domu składowego narusza przepisy art. 630 — 681 kodeksu handlowego albo rozporządzenia niniejszego, regulamin lub warunki koncesji, Minister Przemysłu i Handlu może zawiesić koncesję na okres czasu nie dłuższy, niż rok.

(2) W razie ciężkiego lub powtórnego naruszenia tych przepisów, regulaminu lub warunków koncesji, Minister Przemysłu i Handlu może koncesję cofnąć.

(3) W zastosowaniu do domów składowych, przyjmujących na skład wytwory gospodarstw wiejskich oraz przemysłu rolnego, zawieszenie lub cofnięcie koncesji następuje w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 10. Przedsiębiorstwo domu składowego musi być prowadzone bez przerwy i mieć charakter stały przez cały czas prowadzenia domu składowego.

§ 11. Przy przyjęciu rzeczy na skład dom składowy powinien zapisać w osobnej księdze, której pozycje mają być opatrzone bieżącemi numerami, imię i nazwisko, miejsce zamieszkania i adres osoby składającej. W księdze tej ponadto należy zapisać nazwiska i adresy prawonabywców, jeżeli są znane domowi składowemu.

§ 12. Domowi składowemu nie wolno dokonywać na własny, lub cudzy rachunek innych czynności handlowych co do rzeczy, które koncesja pozwala przyjmować na skład. Wolno mu jednak udzielać zaliczek na złożone rzeczy.

§ 13. Nadzór nad domem składowym sprawuje Minister Przemysłu i Handlu. W razie potrzeby może on mianować delegatów, którzy mają prawo przeglądania księgowości domu składowego i wstępu na jego teren.

§ 14. (1) Dom składowy powinien przedstawiać Ministrowi Przemysłu i Handlu:

1) półroczne wykazy obrotu towarowego w domu składowym — w przeciągu jednego miesiąca po upływie każdego półrocza kalendarzowego,

2) taryfę pobieranych opłat oraz jej zmiany — w przeciągu dni 10 po ich ustaleniu.

(2) Domy składowe, przyjmujące na skład wytwory gospodarstw wiejskich i przemysłu rolnego, powinny ponadto w tych samych terminach zgłaszać do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych dane, o których mowa w ustępie poprzedzającym.

(3) Dom składowy obowiązany jest udzielać Ministrowi Przemysłu i Handlu na jego żądanie wszelkich informacyj w zakresie przedsiębiorstwa.

§ 15. Domy składowe, istniejące w chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, powinny przedstawić Ministrowi Przemysłu i Handlu do dnia 1 października 1937 r. projekty regulaminów, dostosowane do przepisów kodeksu handlowego i rozporządzenia niniejszego.

§ 16. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 435. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1936 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie ubezpieczenia od wypadków drobnych producentów rolnych i ich rodzin na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego.

Poz. 436. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 lipca 1936 r. o zmianie Statutu Banku Gospodarstwa Krajowego.

Poz. 437. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 29 lipca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o zmianie rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 maja 1930 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, w sprawie diet i zwrotu kosztów podróży dla członków sądów rozjemczych dla Zakładu Ubezpieczenia od wypadków we Lwowie.

Poz. 438. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 10 lipca 1936 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 maja 1924 r. o połączeniu (fuzji) państwowych instytucyj kredytowych w Bank Gospodarstwa Krajowego.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 28 lipca Nr. 173 Rok 1936

Poz. 320. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 lipca 1936 r. w sprawie zniesienia posterunku celnego w Chudykowcach.

z 29 lipca Nr. 174 Rok 1936

Poz. 321. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 lipca 1936 r. o zmianie nazwy podurzędu celnego Huta Piłsudski.

Poz. 322. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 18 lipca 1936 r. o nadaniu umowie zbiorowej z dnia 17 kwietnia 1936 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót budowlanych na obszarze powiatu szamotulskiego w Województwie Poznańskiem.

z 30 lipca Nr. 175 Rok 1936

Poz. 323. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 18 lipca 1936 r. o nadaniu umowie zbiorowej z dnia 20 maja 1936 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich cegielni na obszarze powiatu obornickiego.

Poz. 324. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 15 lipca 1936 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 30 czerwca 1936 r., ustalającej warunki pracy i płacy w przemyśle cukrowniczym mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich cukrowni na obszarze województwa poznańskiego i pomorskiego.

Poz. 325. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 18 lipca 1936 r. o nadaniu umowie zbiorowej z dnia 23 kwietnia 1936 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich przedsiębiorstw malarskich w Toruniu.

z 31 lipca Nr. 176 Rok 1936

Poz. 326. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 327. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 28 lipca 1936 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 328. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 18 lipca 1936 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 16 maja 1936 r., ustalającej warunki pracy i płacy w zawodzie brukarskim, mocy powszechnie obowiązującej na obszarze m. Poznania i pow. poznańskiego.

z 1 sierpnia Nr. 177 Rok 1936

Poz. 329. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 25 lipca 1936 r. ustalające dalszą listę przedsiębiorstw bankowych, uprawnionych do handlu zagranicznemi środkami płatniczemi.

Poz. 330. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 15 lipca 1936 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 19 lutego 1936 r. dla przemysłu kaflarskiego wraz ze zmianami, wprowadzonemi dodatkową umową z dnia 13 czerwca 1936 r., mocy powszechnie obowiązującej na terenie powiatów: ostrowskiego, krotoszyńskiego i kępińskiego w województwie poznańskiem.

z 3 sierpnia Nr. 178 Rok 1936

Poz. 331. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 18 lipca 1936 r. o nadaniu umowie zbiorowej z dnia 31 marca 1936 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich zakładów przemysłu metalowego na obszarze województwa poznańskiego z wyłączeniem miast: Bydgoszczy, Inowrocławia i Gniezna oraz powiatów: bydgoskiego, inowrocławskiego, gnieźnieńskiego, wyrzyskiego i szubińskiego.

Poz. 332. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 18 lipca 1936 r. o nadaniu umowie zbiorowej z dnia 29 kwietnia 1936 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich zakładów szklarskich na terenie miasta Wielkiej Gdyni.

z 4 sierpnia Nr. 179 Rok 1936

Poz. 333. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi Za Dzielność.

Poz. 334. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 18 lipca 1936 r. o nadaniu umowie zbiorowej z dnia 31 marca 1936 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich zakładów przemysłu chemicznego, spożywczego (z wyłączeniem wyrobu i rafinerji cukru oraz przemysłu spirytusowego), galanteryjnego oraz dla zakładów handlowych na obszarze Województwa Poznańskiego z wyłączeniem miast: Bydgoszczy, Inowrocławia i Gniezna oraz powiatów: bydgoskiego, inowrocławskiego, gnieźnieńskiego, wyrzyskiego i szubińskiego.

C.

Bibljografja.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

„Postępowanie Wywłaszczeniowe"
W. Czapiński i J. Grzymała-Pokrzywnicki.

Ukazało się wydawnictwo p. t. „Postępowanie wywłaszczeniowe" uzupełnione przepisami prawa materjalnego, okólnikami z komentarzem, skorowidzem i t. d. w opracowaniu Władysława Czapińskiego, naczelnika wydziału i Jerzego Grzymała Pokrzywnickiego, radcy w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Pracę tę, stanowiącą wyczerpujący komentarz do przepisów polskiego prawa wywłaszczeniowego z r. 1934 zaleca się do użytku służbowego władz i urzędów podległych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Uwaga: Książka w cenie zł. 4 do nabycia w Księgarni Powszechnej w Warszawie, Plac Napoleona Nr. 1.

„O Zaopatrywaniu Ludności w Wodę — Studnie i Wodociągi" inż. K. Górski.

Nakładem Stowarzyszenia Gospodarki Wodnej w Polsce ukazała się praca inż. Kazimierza Górskiego Podsekretarza Stanu w b. Ministerstwie Robót Publicznych w st. spocz. p. t. „O zaopatrywaniu ludności w wodę — studnie i wodociągi". (str. 116, 18 rycin i wykresów).

Praca ta omawia m. in. kwestję jakości i wyboru wody do wodociągów, budowę studzien publicznych i wodociągów oraz zawiera obliczenia kosztów budowy wodociągów i ich rentowności.

Z uwagi na aktualność traktowanego zagadnienia pod względem sanitarnym i pożarowym pracę inż. K. Górskiego zaleca się do użytku władz rządowych i samorządowych.

Uwaga.

Broszura w cenie zł. 3.50 do nabycia w Stowarzyszeniu Gospodarki Wodnej w Polsce — Warszawa, ul. Solec Nr. 2 konto P. K. O. Nr. 24390.

Sprostowanie.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 21 z dn. 30 lipca 1936 r. na str. 371 w lewej szpalcie w wierszu 16 od dołu zamiast wyrazów „karno-sądowej" winno być: „karno-skarbowej".

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.